

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

En uvurderlig arv av håp

Når dere velger om dere vil inngå eller holde en pakt med Gud, velger dere om dere vil etterlate dere en arv av håp til dem som kanskje vil følge deres eksempel.

Mine kjære brødre og søstre, noen av dere ble invitert til dette møtet av misjonærer i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Disse misjonærene har kanskje allerede oppfordret dere til å velge å inngå en pakt med Gud ved å bli døpt.

Andre av dere lytter fordi dere takket ja til invitasjonen fra mor eller far, en hustru eller kanskje et barn, gitt dere i håp om at dere ville velge å sette de pakter dere allerede har inngått med Gud, tilbake i sentrum av deres liv. Noen av dere som lytter, har allerede tatt valget om å vende tilbake til å følge Frelseren, og føler i dag gleden av hans velkomst.

Hvem dere enn er og uansett hvor dere måtte være, holder dere i hånden fleres lykke enn dere kan forestille dere. Hver dag og hver time kan dere velge å inngå eller holde en pakt med Gud.

Uansett hvor dere er på veien til å arve det evige livs gave, har dere anledning til å vise mange veien til større lykke. Når dere velger om dere vil inngå eller holde en pakt med Gud, velger dere om dere vil etterlate dere

en arv av håp til dem som kanskje vil følge deres eksempel.

Dere og jeg har blitt velsignet med løftet om en slik arv. Jeg skylder mye av min lykke i livet til en mann jeg aldri har møtt i jordelivet. Han var foreldreløs og ble en av mine oldeforeldre. Han overlot meg en uvurderlig arv av håp. La meg fortelle dere noe av det han gjorde for å skape denne arven for meg.

Hans navn var Heinrich Eyring. Han ble født til stor rikdom. Hans far, Edward, hadde en stor eiendom i Coburg i det som nå er Tyskland. Hans mor var borggrevinne Charlotte Von Blomberg. Hennes far var eiendomsforvalter for kongen av Preussen.

Heinrich var Charlotte og Edwards første sønn. Charlotte døde 31 år gammel, etter å ha født sitt tredje barn. Edward døde kort tid senere, etter å ha mistet all sin eiendom og rikdom i en mislykket investering. Han var bare 40 år gammel. Han etterlot seg tre foreldreløse barn.

Heinrich, min oldefar, hadde mistet begge sine foreldre og en stor verdslig arv. Han var fullstendig blakk. Han skrev i sin historie at han følte at hans

beste håp lå i å reise til Amerika. Selv om han hadde hverken familie eller venner der, følte han håp ved tanken på å reise til Amerika. Han reiste først til New York City. Senere flyttet han til St. Louis i Missouri.

I St. Louis var en av hans kolleger en siste-dagers-hellig. Av ham fikk han en brosjyre skrevet av eldste Parley P. Pratt. Han leste den og studerte deretter alt han kom over om de siste-dagers-hellige. Han ba om å få vite om det virkelig fantes engler som viste seg for mennesker, om det fantes en levende profet og om han hadde funnet en sann og åpenbart religion.

Etter to måneder med omhyggelig studium og bønn hadde Heinrich en drøm der han ble bedt om å bli døpt. En mann hvis navn og prestedømme jeg holder i hellig erindring, eldste William Brown, skulle utføre ordinansen. Heinrich ble døpt i en dam av regnvann den 11. mars 1855, klokken halv åtte om morgenen.

Jeg tror at Heinrich Eyring visste da at det jeg underviser i dag, er sant. Han visste at det evige livs lykke kommer gjennom familieband som fortsetter for evig. Selv da han så nylig hadde funnet Herrens plan for lykke, visste han at hans håp om evig glede var avhengig av andres frie valg om å følge hans eksempel. Hans håp om evig lykke var avhengig av personer som ennå ikke var født.

Som en del av familiens arv av håp, etterlot han seg en historie til sine etterkommere.

I denne historien kan jeg føle hans kjærlighet til dem av oss som skulle følge ham. I hans ord føler jeg håpet om at hans etterkommere måtte velge å følge ham på veien tilbake til vårt himmelske hjem. Han visste at det ikke ville innebære ett stort valg, men mange små. Jeg siterer fra historien hans:

det han gjorde for sine etterkommere. Jeg nevner det for hedre ham for det eksempel på tro og håp som var i hans hjerte.

Han tok imot disse kallene på grunn av sin tro på at den oppstandne Kristus og vår himmelske Fader hadde vist seg for Joseph Smith i et skogholt i delstaten New York. Han tok imot dem fordi han hadde tro på at prestedømmets nøkler i Herrens Kirke hadde blitt gjengitt med myndighet til å besegle familier for evig, hvis de bare hadde tilstrekkelig tro til å holde sine pakter.

I likhet med Heinrich Eyring, min stamfar, er kanskje dere den første i familien til å lede an til evig liv langs veien av hellige pakter som inngås og holdes med flid og tro. Hver pakt bringer med seg plikter og løfter. For alle oss, som for Heinrich, er disse pliktene noen ganger enkle, men ofte vanskelige. Men husk at pliktene noen ganger må være vanskelige fordi hensikten er å bevege oss videre langs veien til å leve evig sammen med vår himmelske Fader og hans elskede Sønn Jesus Kristus i familier.

Dere husker sikkert ordene fra Abrahams bok:

“Og det sto en iblant dem som var Gud lik, og han sa til dem som var med ham: Vi vil gå ned, for det er rom der, og vi vil ta av disse elementer, og vi vil skape en jord hvorpå disse kan bo,

og vi vil prøve dem ved dette for å se om de vil gjøre alt som Herren deres Gud befaler dem,

og de som holder sin første prøvestand skal forøkes, og de som ikke holder sin første prøvestand, skal ikke få herlighet i det samme rike med dem som holder sin første prøvestand. Og de som holder sin annen prøvestand, skal forøkes i herlighet evinnelig og alltid.”²

“Siden første gang jeg hørte eldste Andrus tale... har jeg alltid gått på de siste-dagers-helliges møter, og det er svært sjelden at jeg har unnlatt å gå på møter, ettersom det er min plikt å gjøre det.

Jeg nevner dette i historien min så mine barn kan følge mitt eksempel og aldri forsømme denne viktige plikten til å møte sammen med de hellige.”¹

Heinrich visste at på nadverdsmøter kan vi fornye vårt løfte om alltid å minnes Frelseren og ha hans Ånd hos oss.

Det var denne Ånd som støttet ham på misjonen han ble kalt på bare et par måneder etter å ha mottatt dåpspakten. Han etterlot seg som arv sitt eksempel ved å være trofast mot sin misjon i seks år i det som da var

indianerterritoriet. For å bli avløst fra sin misjon gikk han og sluttet seg til et vogntog fra Oklahoma til Salt Lake City, en avstand på ca 1770 km.

Kort tid senere ble han kalt av Guds profet til å flytte til Syd-Utah. Derfra takket han ja til nok et kall om å reise på misjon til sitt hjemland Tyskland. Han fulgte deretter oppfordringen fra en Herren Jesu Kristi apostel om å bidra til å bygge opp de siste-dagers-helliges kolonier i Nord-Mexico. Derfra ble han kalt til Mexico City som heltidsmisjonær igjen. Han foredlet disse kallene. Han ligger begravet på en liten kirkegård i Colonia Juárez i Chihuahua, Mexico.

Jeg nevner ikke dette for å fremheve hans storhet eller på grunn av

Å holde vår annen prøvestand avhenger av at vi inngår pakter med Gud og trofast utfører de plikter de fordrer av oss. Det krever tro på Jesus Kristus som vår Frelser å holde hellige pakter et helt liv.

Fordi Adam og Eva falt, har vi fristelse, prøvelser og død som vår universelle arv. Vår kjærlige himmelske Fader ga oss imidlertid sin elskede Sønn Jesus Kristus i gave som vår Frelser. Denne store gaven og velsignelsene ved Jesu Kristi forsoning bringer en universell arv – løftet om oppstandelse og muligheten til evig liv for alle som blir født.

Den største av alle Guds velsigelser, evig liv, vil bare bli oss til del hvis vi inngår pakter som tilbys i Jesu Kristi sanne Kirke av hans bemyndigede tjenere. På grunn av fallet trenger vi alle de rensende virkningene av dåp og håndspåleggelse for å motta Den hellige ånds gave. Disse ordinansene må utføres av dem som har den rette prestedømsmyndighet. Så, med

hjelp av Kristi lys og Den hellige ånd, kan vi holde alle de pakter vi inngår med Gud, spesielt de som tilbys i hans templer. Bare på denne måten, og med denne hjelpen, kan noen gjøre krav på sin rettmessige arv som et Guds barn i en familie for alltid.

For noen som lytter til meg, kan dette virke som en nesten håpløs drøm. Dere har sett trofaste foreldre sørge over barn som har avvist eller valgt å bryte sine pakter med Gud. Men disse foreldrene kan finne mot og håp i andre foreldres erfaringer.

Almas sønn og kong Mosiahs sønner kom tilbake etter heftig opprør mot Guds pakter og bud. Alma den yngre så sin sønn Corianton vende om fra grov synd til trofast tjeneste. Mormons bok forteller også om mirakelet med at lamanittene satte til side sin tradisjon om å hate rettferdighet, for å slutte en pakt om å dø for å bevare freden.

En engel ble sendt til den unge Alma og Mosiahs sønner. Engelen kom på grunn av deres fedres og

Guds folks tro og bønner. I disse eksemplene på forsoningens kraft som virker i menneskenes hjerter, kan dere finne mot og trygghet.

Herren har gitt oss alle kilden til håp mens vi prøver å hjelpe dem vi er glad i, å motta sin evige arv. Han har gitt oss løfter hvis vi fortsetter å prøve å samle mennesker til ham, selv når de motsetter seg hans invitasjon til å gjøre det. Deres motstand bedrøver ham, men han gir ikke opp, og det skulle heller ikke vi. Han setter det fullkomne eksempel for oss med sin vedvarende kjærlighet: "Og videre, hvor ofte ville jeg ikke ha samlet dere som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, ja, du folk av Israels hus som har falt, ja, du folk av Israels hus, dere som bor i Jerusalem så vel som dere som har falt, ja, hvor ofte ville jeg ikke ha samlet dere som en høne samler sine kyllinger, og dere ville ikke."³

Vi kan stole på Frelserens usvikelige ønske om å bringe alle vår himmelske Faders åndebarn tilbake til sitt hjem hos ham. Alle trofaste foreldre, besteforeldre og oldeforeldre deler dette ønsket. Vår himmelske Fader og Frelseren er våre fullkomne eksempler på hva vi kan og må gjøre. De påtvinger aldri rettferdighet fordi rettferdighet må velges. De hjelper oss å skjelne rettferdighet, og de lar oss se at dens frukt er god.

Enhver som blir født inn i verden, mottar Kristi lys som hjelper oss å se og føle hva som er rett og galt. Gud har sendt jordiske tjenere som, ved Den hellige ånd, kan hjelpe oss å forstå hva han vil at vi skal gjøre og hva han forbyr. Gud gjør det attraktivt å velge det rette ved å la oss føle virkningene av våre valg. Hvis vi velger det rette, vil vi finne lykke – med tiden. Hvis vi velger det onde, kommer sorg og anger – med tiden. Disse konsekvensene er sikre. Men

de utsettes ofte i en hensikt. Dersom velsignelsene kom umiddelbart, ville ikke det å velge det rette bygge opp troen. Og siden sorg også noen ganger blir sterkt forsinket, krever det tro å føle behov for å søke tilgivelse for synd tidlig, istedenfor etter at vi føler dens sørgelige og smertefulle virkninger.

Lehi sørget over valgene som noen av hans sønner og deres familier tok. Han var en stor og god mann – en Guds profet. Han vitnet ofte for dem om vår Frelser Jesus Kristus. Han var et eksempel på lydighet og tjeneste da Herren kalte ham til å forlate alle sine jordiske eiendeler for å redde sin familie fra ødeleggelse. Helt på slutten av sitt liv vitnet han fortsatt for sine barn. I likhet med Frelseren – og til tross for hans evne til å oppfatte hva de tenkte og følte, og til å se fremtiden både trist og fantastisk – holdt Lehi armene utstrakt for å trekke sin familie mot frelse.

I dag rettfærdiggjør millioner av Lehis etterkommere hans håp for dem.

Hva kan dere og jeg gjøre for å lære av Lehis eksempel? Vi kan lære av hans eksempel ved å studere Skriftene ydmykt og ved iakttagelse.

Jeg foreslår at dere tenker både kort- og langsiktig når dere prøver å gi deres familie håpets arv. På kort sikt vil det være problemer, og Satan vil brøle. Og det er ting vi må vente tålmodig på i tro, vel vitende om at Herren handler i sin egen tid og på sin egen måte.

Det er ting dere kan gjøre tidlig, mens de dere er glad i, er unge. Husk at daglig familiebønn, familiens skriftstudium og å bære vitnesbyrd på nadverdsmøtet er enklere og mer effektivt når barna er små. Små barn er ofte mer følsomme for Ånden enn vi er klar over.

Når de blir eldre, vil de huske salmene de sang sammen med dere.

Men mer enn musikk vil de huske Skriftenes ord og vitnesbyrd. Den hellige ånd kan bringe alle ting til deres erindring, men ordene i skriftsteder og salmer vil vare lengst. Disse minnene vil utøve en tiltrekningskraft som kan bringe dem tilbake når de en stund, muligens i mange år, vandrer bort fra veien hjem til evig liv.

Vi vil trenge et langsiktig perspektiv når de vi elsker, føler verdens tiltrekning og skyen av tvil synes å overmanne deres tro. Vi har tro, håp og kjærlighet til å veilede oss og til å styrke dem.

Jeg har sett dette som rådgiver til to levende Guds profeter. De er personer med unike personligheter. Men de synes å dele en konsekvent optimisme. Når noen roper varsku om noe i Kirken, svarer de som oftest: "Å, det vil ordne seg." De vet som regel mer om problemet enn de som varsler.

De kjenner også Herrens måte, og derfor er de alltid håpefulle om hans rike. De vet at han står ved roret. Han er allmechtig, og han bryr seg. Hvis dere lar ham være familiens leder, vil ting ordne seg.

Noen av Heinrich Eyrings etterkommere har syntes å komme på avveier. Men mange av hans tippoldebarn drar til Guds templer klokken seks om morgenen for å utføre ordinanser for forfedre de aldri har møtt. De går på grunn av den arv av håp han etterlot seg. Han etterlot seg en arv som mottas av mange av hans etterkommere.

Etter alt vi kan gjøre i tro, vil Herren rettfærdiggjøre våre håp om større velsignelser for vår familie enn vi kan forestille oss. Han ønsker det beste for dem og for oss som hans barn.

Vi er alle barn av en levende Gud. Jesus fra Nasaret er hans elskede Sønn og vår oppstandne Frelser. Dette er hans Kirke. Her finnes prestedømmets nøkler, og dermed kan familier være evige. Dette er vår uvurderlige arv av håp. Jeg bærer vitnesbyrd om at dette er sant, i vår Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Henry Eyrings erindringer, 1896, maskinskrivet, Kirkehistorisk bibliotek, 16–21.
2. Abraham 3:24–26.
3. 3 Nephi 10:5.